

Laat niet als dank

VAN DE RENT MEESTER

AUTEUR
Egbert Jaap Mooiweer

‘Hopsakee, weg ermee’, moet de mevrouw gedacht hebben. In het voorbijgaan hoor ik haar tegen haar mede Nordic-wandelaars zeggen: “Tja, verkeerde stokken meegenomen, misschien is iemand anders er blij mee.” Het is een vroege zondagochtend en ik laat de hond uit. Een ogenschijnlijk keurige groep van zo’n negen oudere dames en een heer ‘geniet’ van het landgoed en hun sport. Ter hoogte van de watertoren zie ik met stijgende verbazing dat een van hen -zonder haar pas in te houden-, haar stokken in de berm gooit. Een stel met hond kijkt me aan. We zien elkaar denken: wat gebeurt hier?

Op weg naar de brug valt her en der nog wat uit hun broekzakken. Dit voelt niet goed. Ik breng snel de hond naar huis en loop de groep achterna. Zo’n zevenhonderd meter verderop, Hotel de Zwaan en het tunneltje voorbij, spreek ik mevrouw aan. Ze gunt me geen blik waardig en beent stevig door. Iets minder vriendelijk sommeer ik haar te stoppen, wat me een “waar bemoeit u zich mee”, oplevert.

In de verte zie ik een politieauto door de kasteellaan rijden en steek mijn hand op. Het gezelschap stopt en de dienstdoende agent vraagt wat er aan de hand is. Mevrouw hoort mijn verhaal aan en beargumenteert dat ze toch echt van plan was om na haar wandeling de stokken met de auto op te halen. Ze is zich van geen kwaad bewust...

De agent vindt het allemaal zonde van zijn tijd en kennelijk onzin. Hij haalt zijn schouders op en geeft aan dat volwassen mensen er samen maar uit moeten komen. Ik vraag me dan hardop af wat het nut is om als politie te patrouilleren op het landgoed, terwijl je mensen niet aanspreekt op hun gedrag?

Weggooiën van stokken met de gedachte dat iemand er nog iets mee kan? Net zoals degene die in dezelfde week oude autobanden achterlaat. Kan dat prima met het excuus dat iemand daar nog wel iets aan zou kunnen hebben? Of het achterlaten van een oude koelkast of het storten van een aanhanger puin? Absurd.

Onaangepast en asociaal gedrag, zoals dat van de nordic walking groep, komt helaas steeds vaker voor. Het landgoed is een hele fijne plek om van te genieten, zeker in deze moeilijke tijd die we doormaken vanwege de coronacrisis. Maar ook de bezoekers aan het landgoed hebben een verantwoordelijkheid, zodat we het met zijn allen leuk en schoon houden.

De campagne van de ANWB uit 1926 is blijkbaar nog heel actueel: **‘Laat niet als dank voor ‘t aangenaam verpoezen, den eigenaar van ‘t bosch de schillen en de doozen.’**